

R O M Ȃ N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.56953/299/2014

SENTINȚA CIVILĂ NR.1670
ȘEDIȚA DIN CAMERA DE CONSILIU DE LA 11 IUNIE 2015
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE – AMER JABRE
GREFIER - GEORGETA POSTEA

Pe rol se află soluționarea conflictului negativ de competență ivit între Judecătoria Sectorului 1 București – Secția civilă și Tribunalul București – Secția a II-a Contencios administrativ și fiscal, privind cererea formulată de reclamanta Asociația Salvati Bucureștiul în contradictoriu cu pârâții
și intervenient în numele altei persoane

Dezbaterea a avut loc în ședința publică din data 03.06.2015 fiind consemnate în cuprinsul încheierii de la aceea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 11.06.2015 când a pronunțat prezenta sentință,

C U R T E A

Deliberând asupra conflictului negativ de competența ivit între Judecătoria Sectorului 1 București și Tribunalului București, instanța constată:

Actiunea ce a generat conflictul negativ de competența a avut ca obiect:

1. Anularea autorizației de construire nr.242/921946/24.08.2010.
2. Anularea autorizației de construire nr.272/922141/02.09.2010.
3. Obligarea paratilor la desfiintarea imobilului.

În ședința de judecată din data de 22.10.2014, reclamantul a renunțat la judecata celui de-al doilea capăt de cerere, având ca obiect anularea autorizației de construire nr.272/922141/02.09.2010.

Ca atare, Tribunalul București-secția a II-a, în fața căruia a fost introdusă acțiunea, a ramas investit cu soluționarea capetelor 1 și 3 de acțiune, având ca obiect anularea autorizației de construire nr.242/921946/24.08.2010 și obligarea paratilor la desfiintarea imobilului ce formează obiectul autorizației.

Partile au invederat instanței ca autorizația de construire nr.242/921946/24.08.2010 a fost deja anulată irevocabil printr-o alta sentință, astfel încât au solicitat să se constate ca acest capăt de cerere a ramas fara obiect.

Ca atare, secția de contencios administrativ a tribunalului a apreciat ca nu mai exista raportul de accesorialitate între acest capăt și capatul privind desfiintarea constructiilor, astfel încât a dispus declinarea competenței către Judecătoria sectorului 1 București.

Apărent, fiind încă investit cu capatul de cerere principal, privind anularea autorizației de construire (cu privire la care fie urma să ia act de renunțarea reclamantului la judecata, fie urma să îl respingă ca ramas fara obiect), tribunalul, în virtutea prorogării de competența prevăzute de art.123, alin.1 NCPC, ar fi ramas competent să judece și capatul de cerere accesoriu privind obligarea paratilor la desfiintarea constructiilor.

Este adevarat, ca, de principiu, raportul de accesorialitate între diversele capete de cerere ale unei acțiuni, se constata la momentul introducerii acțiunii.

Cu toate acestea, este posibil ca între momentul introducerii acțiunii și primul termen de judecată, reclamantul să renunțe la unele din pretențiile sale, astfel încât competența de judecare a capetelor de cerere rămase se va analiza la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, când judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina potrivit art.131, alin.1 NCPC.

A accepta faptul că singurul moment la care se verifică și se stabilește competența instanței este momentul introducerii acțiunii, fără a se ține seama de evenimentele ulterioare (precum actele de dispoziție de renunțare) ar duce la crearea posibilității reclamantului de a eluda dispozițiile legale imperative privitoare la competența, prin introducerea în mod artificial a unui capat de cerere „principal” care să atragă competența teritorială sau materială a instanței dorite de acesta (cu consecința că instanța, astfel fixată de reclamant, va rămâne competentă definitiv să judece și cererile pretins „accesorii”, inclusiv după renunțarea la judecata capatului „principal”).

Or, potrivit art.129, alin.2, pct.2 NCPC, normele juridice privitoare la competența materială a instanțelor sunt norme de ordine publică, astfel încât părțile nu pot deroga de la ele, prin crearea, în mod artificial, a condițiilor prorogării de competență.

Prin introducerea artificială de capete de cerere „principale” s-ar eluda și principiul legalității procesului civil prevăzut de art.7 NCPC.

De asemenea, o altă regulă fundamentală a procesului civil, inserată în cadrul principiului bunei-credințe prevăzut de art.12, alin.1 NCPC, impune ca drepturile procesuale să fie exercitate potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege.

Or, este adevarat că art.123, alin.1 NCPC prevede că cererile accesorii, se judecă de instanța competentă pentru cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătorești, însă scopul acestui text legal, care instituie o derogare de la normele de ordine publică privind competența materială, rezulta din prevederile art.30, alin.4 NCPC potrivit cărora „cererile accesorii sunt acele cereri a căror soluționare depinde de soluția dată unui capăt de cerere principal”.

Ca atare, prorogarea de competență nu este impusă de aspectul pur formal al introducerii concomitente a două sau mai multor cereri principale și accesorii, ci de existența unui real raport de dependență între soluțiile ce se vor pronunța asupra acestor cereri.

Or, în condițiile în care reclamantul renunță la judecarea capatului principal sau acesta rămâne fără obiect până la primul termen de judecată, este evident că soluția ce se va da asupra capatului accesoriu nu mai depinde în niciun fel de soluția ce se va da asupra capatului principal, nemaexistând deci niciun motiv pentru a reține prorogarea de competență.

Imprejurarea că Tribunalul București-secția a II-a nu s-a pronunțat expres asupra capatului principal (în sensul respingerii ca ramă fără obiect sau al luării act de renunțarea la judecata lui) poate constitui o omisiune de pronunțare, îndreptabilă pe calca completării hotărârii, prevăzută de art.444 NCPC și care interesează exclusiv părțile din dosar, neavând relevanță sub aspectul declinării de competență.

De altfel, din motivarea sentinței de declinare se observă că ceea ce s-a declinat către Judecătoria sectorului 1 București a fost numai capatul de cerere vizând desființarea construcției.

Ca atare, curtea reține că soluția Tribunalului București-secția a II-a a fost corectă, astfel încât va admite sesizarea și va stabili competența de judecare a acțiunii, în favoarea Judecătoriei Sectorului 1 București.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

**IN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE**

Admite sesizarea.

Stabilește competența de judecare a acțiunii privind cererea de chemare în judecată privind cererea formulată de reclamanta Asociația Salvați Bucureștiul cu sediul în sector 5, București, B-dul dr. Mihail Mirinescu, nr. 12, et. 1, ap. 3 în contradictoriu cu pârâții

cu sediul în sector București,

nr.

cu domiciliul în sector București, str.

, nr.

cu domiciliul în sector București, str.

nr. intervenient în numele altei persoane

cu domiciliul în sector

București,

nr. bl.

sc. , et. ap.

și cu domiciliul ales la

Cabinet de Avocat

1 sector București,

nr. bl. , sc.

et. ap. în favoarea Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitiva.

Pronunțată în ședința publică, azi, 11.06.2015.

PREȘEDINTE,
AMER JABRE

GREFIER
GEORGETA POSTEA

Red.AJ- 8 ex/2015

Comunicat 6 exemplare la data de